

Αναζητώντας τη χαμένη αθωότητα

● **Της Χρυστάλλας Βικέτου-Δημητρίου**

Φιλολόγου

Κέντρο Θησαυρού Κυπριακής Ελληνικής Γλώσσας Ιεράς Μονής Κύκκου

«...Γιατί είναι τα πρόσωπα των αγγέλων, που τα κρατάν ακόμα τα νεογέννητα μέσα στα μάτια τους από την αλλοτινή πατρίδα του απείρου. Σε κείνους είναι που μιλούν και χαμογελούν έτσι γλυκά...»

(«Η Παναγία η Γοργόνα», Στρατή Μυριβήλη)

Ευτυχώς που ο άνθρωπος γεννιέται ακόμα βρέφος, για να μας θυμίζει τις καταβολές μας... Σαν αντικρύσει κανείς ένα χαμόγελο μωρού παιδιού, ξεχνά τα πάντα... Έγνοιες, δυσκολίες της καθημερινότητας, τρεχάματα... Και αυθόρμητα δοξάζει το Θεό για τη ζωή, τη δημιουργία... Φέρνει στο νου του όσα αγνά και άγια υπάρχουν βαθιά μας στην ψυχή του, και θυμάται ότι είναι Άνθρωπος...

Ευτυχώς που ο άνθρωπος γεννιέται ακόμα βρέφος, για να μας θυμίζει τις καταβολές μας... Γιατί, ποιος ξέρει, μπορεί κι αυτό να βάλουν με το νου τους οι επιστήμονες της «υπερσύγχρονης» εποχής: να δημιουργήσουν ένα ον που να 'ρχεται στον κόσμο κάπου στα δεκαοχτώ, γιατί όχι και στα είκοσι οχτώ... να 'ναι κιόλας πλήρως καταρτισμένο, έτοιμο για την αγορά εργασίας, με μεταπτυχιακά και διδακτοράτα... γιατί αξία έχει μόνο ένας τέτοιος «υπεράνθρωπος» σήμερα. Εκτός κι αν έχει διαπρέψει στη show business... Ε τότε, ακόμα καλύτερα, θα αποφέρει περισσότερα κέρδη. Πού καταντήσαμε!

Κάποτε, σε κείνες τις μακρινές εποχές, ανέπνεες στις γειτονίες της Λευκωσίας γιασεμιά, τώρα καυσαέρια... Τότε, περπατούσες παιδί στην οδό Λήδρας άφοβα, τώρα χρειάζεται συνοδεία αστυνομικών... Κάποτε τελειώνες το σχολείο κι έβρισκες δουλειά, τώρα είσαι φιλόλογος και δουλεύεις ως γραμματέας στις Κτηνιατρικές Υπηρεσίες... Κάποτε σ' έβγαζε βόλτα ο παππούς στ' αρνάκια, λίγο παραέξω - 10 λεπτά δρόμος με τ' αμάξι- τώρα εκεί ορθώνονται πολυτελείς κατοικίες τριών υπνοδωματίων... (που σημειωτέον διαφέρουν κατά τι από διαμερίσματα...). Αυτές όμως ήταν άλλες εποχές...

Κάποιοι «επαναστάτης», «νεωτεριστής», «μεταμοντέρνος», θα αντέκρουε... Και προτιμούσες εκείνες τις εποχές, που χρειαζόσουν τέσσερις ώρες να φτάσεις στην Πάφο, ή, αν γυρίσουμε ακόμα πιο πίσω, μέρες ολόκληρες; Προτιμούσες να ταξιδεύεις στο εξωτερικό μόνο με τη φαντασία σου; Προτιμούσες να μην έχεις τη δυνατότητα να επικοινωνήσεις με τον υπόλοιπο κόσμο, παρά μονάχα με γράμματα ή στην καλύτερη περίπτωση με τηλέφωνο; Να πεθαίνεις από ... σκωληκοειδίτιδα;

Όχι βέβαια, θα απαντούσα, αλλά θα ήθελα να τα κάνω όλα αυτά, χωρίς να αλλοτριώνομαι από την υλιστική καθημερινότητα... Χωρίς να κινδυνεύει το παιδί μου να γίνει θύμα ψυχολογικής ή σωματικής βίας μέσω διαδικτύου. Χωρίς να ξημεροβραδιάζομαι, περιμένοντας τον έφηβό μου να γυρίσει μισοζωντανός - μισοπεθαμένος από τη

χρήση ναρκωτικών... Θα ήθελα να ζω σε έναν κόσμο φωτεινό...

Η ανθρωπότητα έφτασε ίσως στην κορυφή των επιστημονικών κατακτήσεων. Μένει πια να βρεθεί τρόπος να μετοικήσει στο διάστημα... Τι κρίμα!.. Πόσο αλλιώτικος θα ήταν ο κόσμος, αν η κεκτημένη ήδη επιστημονική γνώση γινόταν όπλο της Αγάπης... Αυτήν που εκ γενετής έχει μέσα του ο άνθρωπος. (Κι όχι την αγοραία, που πλασάρεται διαρκώς). Μακάρι οι κυβερνήσεις και οι μεγάλες επιστημονικές εταιρείες να ασχολούνταν με τόσο πάθος, για να γιατρέψουν τον αληθινό πόνο, κι όχι για να πλουτίσουν τις φαρμακευτικές εταιρείες, πουλώντας παραδείγματα χάριν «Tamiflu».

Πόσο ποθεί ο άνθρωπος να ζήσει ως Άνθρωπος... Το αντιλαμβάνεται κανείς, αν ψάξει τα βαθύτερα αίτια της αυξημένης εγκληματικότητας, της βίας, της ασυδοσίας. Αν ρωτήσει τους ψυχοθεραπευτές πόση πελατεία έχουν, αν μετρήσει τις ατέλειωτες ώρες, που εξομολογούν οι ιερείς καθημερινά.

Πάντως υπάρχει ελπίδα. Τα βρέφη εξακολουθούν να βλέπουν τους αγγέλους και να τους χαμογελούν. Ένα μόνο κοίταγμα στα λαμπερά τους μάτια αρκεί, για να έλθει κανείς εις εαυτόν. Ο Θεός δε μας ξέχασε ακόμα! Όσοι πιστοί προσέλθετε... ■